

Pět přání Františka Koutného

*„Už když jsem starostování převzal, bylo jasné, že to nebude žádná nuda,“
vzpomíná Franta Koutný na monumen-
tální oslavy 120 let hasičů v Hrabové*

Asi nejvýraznější akcí v novodobé historii Hrabové byly oslavy 120 let místního hasičského sboru. Celý den – 2. července 2016 – byl ve znamení jedné velké lidové veselice, na kterou dodnes místní vzpomínají. Jak to všechno dopadlo, můžete číst na jiném místě tohoto časopisu. Jak to všechno začalo, na to v rozhovoru vzpomíná tehdejší starosta hasičů, František Koutný.

Oslava, kdy Hrabovou prošel průvod, byla asi největší podobná akce v novodobé historii obce. Kde se zrodila ta myšlenka?

„Já bych v této souvislosti zmínil nejen ten průvod – ten byl pouze součástí oslav. Takže trochu podrobněji: Když jsem „starostování“ po Petru Sýkorovi v roce 2015 převzal, bylo jasné, že v následujícím období nebude žádná nuda. „Bo“ se blíží oslavy 120 let... Vymýšlelo se, co s tím a na jednom z „výborů“ zaznělo: pojďme zkusit zopakovat oslavy tak, jak je naši předchůdci provedli u příležitosti 100“.

Tak proto taková sláva...

„Schváleno, odklepnuto...
Tím byla dána „osnova“ - slavnostní schůze, průvod obcí, zábava na hřišti. No a aby toho nebylo málo, tak že prý ještě bychom mohli udělat pro hrabovské občany kalendář na rok 2016 s historií i současností hrabovského hasičstva. A že mše svatá za hasiče by byla taky super. Jo a taky by se mohl udělat almanach, upomínkové předměty atd. atd... No a pak následoval rok příprav, na který se nedá zapomenout. Desítky a stovky hodin... nejde popsat v krátkosti, co toto vše znamenalo pro členy výboru, sboru (a nejen pro ně).“

Stejně jako František neodmyslitelně patří k hasičům, patří i k hrabovské kapele Jakost

A jaký byl výsledek?

Kalendář byl po nekonečných korekturách vydán a distribuován do hrabovských domácností na konci roku 2015. Díky podpoře ze strany Úřadu městského obvodu Hrabová! No a oslavy – zde je třeba připomenout, co se vlastně v onen den „D“ událo:

- „budíček“ – v podání dechovky DEOR, objíždějící Hrabovou na bryčce tažené koňmi v dopoledních hodinách (8:30 – 10:00)

- slavnostní mše svatá za živé a zesulé hasiče v chrámu sv. Kateřiny Alexandrijské v Hrabové (10:00 – 11:00)

- slavnostní schůze ve škole za účasti hejtmana MSK, vysokých představitelů Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska, okolních sborů (12:00 – 14:00)

- slavnostní průvod, jehož součástí byla technika, kterou měli hrabovští hasiči k dispozici

v dobách minulých i současných (14:30)

- hřiště TJ Sokol - Odpoledne s hasiči s možností prohlídky historické i současné hasičské techniky (16:00)

- Taneční zábava na hřišti TJ Sokol Hrabová (20:00)

Na takovou akci potřebuješ lidi (tenhle bod byl u nás splněn – každý do toho měl chuť) a pak taky peníze. Od toho, kolik těch peněz seženeš, závisí na jaké úrovni to můžeš udělat. Střízlivý odhad na tuto akci byl 100 tisíc korun českých. No a nám vyšlo téměř vše jak jsme chtěli – kalendář, náklady uhradila obec, oslavy se pak podařilo pokrýt penězi z kraje, obce, města Ostravy, sponzorů a v neposlední řadě našeho hasičského sboru.“

Co považuješ za největší majsterštyk, tedy za opravdu nejtěžší počín - největší výzvu, která se při onom výročí podařila?

„Bylo toho více – ale dodnes mám na paměti moment, když jsme se dozvěděli, že záštitu

nad oslavami převzal hejtman Moravskoslezského kraje, Miroslav Novák. No a pak hotové pozdvižení nastalo v okamžiku, kdy jsme se dozvěděli, že na tyto oslavy on sám osobně přijede...a tak bylo jasné, že to musí „klapnout“. Bo jinač ostuda jak c.. (štvavnatý Frantův výraz si ctěný čtenář jistě domyslí – pozn. redakce).“

Jako laik si dovedu představit, že zorganizovat pochod přes celou vesnici, je náročné. Co považuješ při tom průvodu za nejtěžší?

„Když to mám říci pár slovy - nejtěžší to bylo připravit a pak „spustit“. Já si v té souvislosti vždy vzpomenu na oslavy 1. máje za „komančů“. Ono to vlastně bylo v menším totéž – akorát na „tribuně“ byli občané Hrabové. A teď k tomu průvodu. Jakmile se už to vše pohne – máš napolovic vyhráno. Každý má už svoje místo, pak se už s tím průvodem dá ledacos dělat - na chvilku zastavit (protože například jede autobus) – a pak zase pokračovat. Celá tahle „masa/hmota“ lidí, koní a techniky se musela bezpečně (a slavnostně) přesunout z místa „A“ (škola na Šídlovci) do místa „B“ (hřiště Sokola v Hrabové). Nesmělo dojít ke zdržení MHD, nesměl se příliš omezit provoz (někdo by si mohl stěžovat – že něco nestihl) ale hlavně se nikomu nesmělo nic stát!“

Zkus jít hlouběji do detailů příprav:

„Dobrá tedy:

- bylo nutno kontaktovat hasičské sbory, kde technika, kterou jsme chtěli v průvodu mít, byla a zajistit její přítomnost na daném místě a v daný čas

- bylo nutno naplánovat složení průvodu – (pořadí osob, zvířat, techniky)

- bylo nutno komunikovat s policií (městskou, dopravní), dopravním podnikem, obcí

- bylo nutno pečlivě zvolit, kdy průvod „odstartuje“(kvůli veřejné dopravě)

- bylo nutno specifikovat „chování“ průvodu – např. jak se zastaví, když bude třeba, toto koordinovat s policií

- další a další „maličkosti“, na které si už ani nevzpomínám.“

Kolik lidí, vozů a techniky vlastně v tom průvodu šlo či jelo?

„Pokud si dobře vzpomínám bylo tam tak sedm až osm hasičských vozidel (včetně stříkačky tažené koňmi), no a hasičů a „nehasičů“ v průvodu cca dvě stovky. Přesně ale už fakt nevím – já byl v takovém rozpoložení, že jsem nechápal čas ani prostor. Co mi ale utkvělo v paměti – nějaký hasič z okrsku/okresu neměl čepici a byl z toho dost nesvůj... Já furt jedním okem pokukoval na koně s dechovkou na bryčce – v duchu jsem si opakoval – jen ať se, kruci, ty koně nesplaší. No ale vždycky, jak jsem na kozlíku vedle „Silbra“ (Nováka) viděl „Čarliho“(Karla J.) v naprosté pohodě – vždycky jsem se uklidnil...“

Starostou hasičů ses stal po mnoha letech práce u hasičů. Jak dlouho vlastně jsi hrabovským hasičem? A kdy přesně jsi starostoval?

„Taťka mě přivedl do hasičárny v šesti létech (pokud si dobře pamatuju – tak mi to alespoň říkal). Starostovat jsem začal v roce 2015. Já byl až do té doby členem výboru dost dlouho – fakt je, že jsem se chystal v roce 2015 společně s Vaškem Jurečkou činnost ve výboru ukončit. Nakonec bylo vše jinak - členové sboru mě přemluvili - chtěli „změnu“ – tak jsem souhlasil s kandidaturou na starostu. Starostoval jsem do května 2018, kdy jsem toho musel z pracovních a zdravotních důvodů nechat.“

Co ti dává to, že jsi součástí party, kterou hrabovští hasiči tvoří?

„Můžeš realizovat svoje plány, jsi součástí nezištných a ochotných lidí – PRÁTEL. A hlavní je, že je to vše dobrovolné.“

Každý, kdo dlouhodobě vnímá život v obci, ví, že hasič není jedinou aktivitou, které se věnuješ v hrabovském veřejném životě. Můžeš připomenout ty další?

„Hrával jsem spoustu let s kapelou Jakost, pak Rabat. Pár let zpět jsem se snažil obnovit

tradici výletů na kolech (pro hrabovské hasiče a nejen pro ně...). Teď už je těch aktivit málo – vlastně jen jedna – kytara... Chodím si zahrát do hrabovského kostelíčka se scholou, občas k Bagrovi s Jakostí. Jo a ještě jsem zapomněl – pokud to jde (není např. „koroňák“) – tak s Kumanem děláme každý rok na hrabovském hřišti Taneční večery pro starší a pokročilé.“

Často se v souvislosti se Sborem dobrovolných hasičů zmiňuje parta zvaná USH (Spojené státy Hrabovské), která pořádala různé recesistické akce. Jak jste se vlastně dali dohromady a můžeš vzpomenout nějakou zvlášť vydařenou taškařici?

„Já u úplných začátků nebyl – s těmito jsou spojené „osobnosti“ jako Moskyt, Balda, Eman, Měch, von Šnek (Stavros). Já se tam nějak „přimotal“ asi při nějakém fotbálku, anebo když jsem šel kolem? Děly se tam neskutečné věci – DENNĚ k večeru se na hřišti „USH“ na bývalé točně tramvaje (tam, kde jsou dnes chalupy bratrů Kohoutkových) scházelo min. 20 a více lidiček ve věku 16 až 25 let...“

Jako pozdrav jsme vždy „hodili páva“, což byl takový hrdelní pokřik podobný tomu, jak řvou pávi. A pak se hrál voliš, fotbal, vybíjená. Jezdily se „Závody haldových strojů“, neckyády, hrál se „Boj o Totém“, to po vzoru Rychlých Šípů, dělaly se cyklovýlety, hromadné šmigrusty, stavění máje, Mikulášské nadílky, jezdilo se na tábory (Krásná – Petrova louka), stavěli jsme si hřiště, dělali večírky v hasičárně, silvestry na hájence atd. A k tomu kapela JAKOST... Prostě zábava a prdel neskutečná... Denně a dobrovolně a bez mobilů...“

No a když chceš nějakou „vydařenou taškařici“ – tak to nejde, bo takové byly všechny akce... Co mě ale překvapilo nejvíc – jak se k nám přidávali i mnohem starší (a váženější) občané – např. když se z Urbiny přitáhl strom na stavění Máje. Po zablokování dopravy na bývalé křižovatce na Vratimov a různých dalších „příhodách po cestě“ nás překvapilo, kolik lidí všech věkových kategorií u toho bylo a aktivně se zapojilo do jakékoliv manuální, poradenské a „psychologické“ práce. Fakt neskutečné...“

Prý jsi byl kulturním atašé tohoto spolku. Je to pravda?

„Prý jo... Říká se to... K vymýšlení blbostí jsem měl vždy nadání. Něco jsem asi pochytil od táty – ten byl „lidový vyprávěč“, děda zase hrával v kapele. A navíc mě bavilo něco organizovat, resp. spoluorganizovat.“

Pojďme zpět k hasičům. Kam by sis přál, aby se sbor posunul, co považuješ za priority pro dnešní pokračovatele ve tvém díle?

Shrnul bych to do pěti přání:

- Mládež, mládež a ještě jednou mládež – taková, která u sboru zůstane až do konce svého života a přinese „novou mízu“, nápady, chuť do další práce, nenechá se odradit.

- Přál bych si, aby se sboru podařilo najít dalšího „nového“ Zdenka Krátkého (je ale fakt, že jeho synátor od svého táty toho dost pobral...).

- Aby Ti, co už nejsou aktivní, měli chuť a čas na předání svých zkušeností, zážitků.

- Aby Ti mladší nebyli úplně blbí a občas těm starším dali za pravdu.

- Aby někdo „odvynalezl“ mobily, počítače a lidi se začali zase chovat jako součást přírody, nikoliv jakési virtuální společnosti.“

**Děkuji za rozhovor
Petr Žižka**

